

Arrest

nr. 107 334 van 25 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 20 februari 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 januari 2013 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 mei 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. GOBERT, die loco advocaat P. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 6 december 2009 toe op Belgisch grondgebied en diende op 9 december 2009 een eerste asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 8 mei 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij arrest van 26 oktober 2012 met nr. X.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) nam op 5 november 2012 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

1.4. Verzoeker diende op 14 november 2012 een tweede asielaanvraag in.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 21 november 2012 een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

1.6. Verzoeker diende op 7 december 2012 een derde asielaanvraag in.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 21 januari 2013 een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat de persoon die verklaart te heten M.(…) F.(…) I.(…)

geboren te (…), op (in) (…)

en van nationaliteit te zijn : Irak

die een asielaanvraag heeft ingediend op 07.12.2012

Overwegende dat betrokkene op 09.12.2009 een eerste asielaanvraag indiende die op 08.05.2012 van het Commissariaat- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 31.10.2012 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat op 14.11.2012 betrokkene een tweede asielaanvraag indiende die op 21.11.2012 van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een beslissing 'weigering in overwegingname' kreeg. Overwegende dat betrokkene op 07.12.2012 een derde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene zich opnieuw baseert op zijn initiële vluchtmotieven die nog steeds actueel zouden zijn. Overwegende dat betrokkene eerste asielaanvraag van het CGVS een negatieve beslissing kreeg. Overwegende dat betrokkene ter staving van deze vluchtmotieven een ondernemersbadge op naam van zijn oom voorlegt, uitgereikt op 30.01.2003 en geldig tot 29.01.2006, alsook een Nederlandse vertaling hiervan. Overwegende dat betrokkene dit document reeds naar voor had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat betrokkene een kopie van een verklaring op datum van 20.11.2012 bij de hoge raad voor justitie voorlegt i.v.m. het opblazen van de auto van zijn neef op 16.10.2009. Overwegende dat betrokkene tevens een kopie van dezelfde verklaring bij de politie van Al-Saedy, een kopie van dezelfde verklaring bij de politie van Jalawlaa en een kopie van dezelfde verklaring bij de rechtbank van beroep voorlegt. Overwegende dat betrokkene ook Nederlandse vertalingen van deze vier verklaringen voorlegt. Overwegende dat de bewijswaarde van kopieën gering is omdat ze niet toelaten de authenticiteit van de documenten op adequate wijze aan te tonen. Overwegende dat deze kopieën dan ook bezwaarlijk als een nieuw element kunnen worden beschouwd. Overwegende dat deze kopieën een gesolliciteerd karakter hebben. Overwegende dat betrokkene een envelop van DHL voorlegt waarin hij bovenstaande documenten zou hebben ontvangen. Overwegende dat deze envelop enkel bewijst dat er een verzending naar betrokkene gebeurde, zonder aanduiding van wat er verzonden zou zijn. Overwegende dat betrokkene beweert dat op 23.11.2012 zijn neef werd vermoord. Overwegende dat betrokkene geen enkel begin van bewijs voorlegt om deze bewering te staven. Overwegende dat betrokkene beweert dat in mei 2010 een groep terroristen bij zijn familie is langsgelopen. Overwegende dat betrokkene ook deze bewering niet kan staven met een begin van bewijs. Overwegende dat betrokkene hiervan reeds melding kon maken bij zijn vorige asielaanvragen. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 01.06.2012, 08.11.2012 en 21.11.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In zijn eerste en enige middel voert verzoeker een schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), alsook van de materiële motiveringsplicht en “machtsoverschrijding”.

Verzoeker verschaft hierbij volgende toelichting:

“II.1.1. Art. 51/8 Vreemdelingenwet luidt:

(...)

II.1.2. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

II.1.3. In de bestreden beslissing valt te lezen:

“(...)”

II.1.4. In de bestreden beslissing wordt dus gesteld dat de nieuwe elementen die verzoekende partij bijbracht bij haar tweede asielaanvraag, m.n. een ondernemersbadge op naam van zijn oom voorlegt alsook een Nederlandse vertaling hiervan, een kopie van een verklaring op datum van 20.11.2012 bij de hoge raad voor justitie voorlegt i.v.m. het opblazen van de auto van zijn neef op 16.10.2009, een kopie van dezelfde verklaring bij de politie van Al-Saedy, een kopie van dezelfde verklaring bij de politie van Jalawlā, een kopie van dezelfde verklaring bij de rechtbank van beroep en de Nederlandse vertalingen hiervan reeds kon naar voren gebracht worden bij haar vorige asielaanvraag en dat Belgische instanties geen geloof hechtten aan het asielrelaas van verzoekende partij tijdens haar vorige asielprocedures.

De nieuwe asielaanvraag van verzoekende partij sluit volledig aan bij haar vorige asielaanvragen. Volgens verwerende partij zouden de nieuwe elementen geen nieuwe gegevens betreffen waaruit zou blijken dat zij ernstige aanwijzing heeft op een gegronde vrees voor vervolging. Het feit dat dergelijke officiële documenten niet in overweging worden genomen, is werkelijk onbegrijpelijk.

Hoe dan ook is een terugkeer voor verzoekende partij naar Irak uitgesloten. Aan de hand van deze nieuwe asielaanvraag wil verzoekende partij haar dossier opnieuw laten bestuderen. Tijdens haar vorige asielaanvragen werd er geen geloof gehecht aan haar asielrelaas. De nieuwe elementen die verzoekende partij thans voorlegt bewijzen ontegensprekelijk dat de auto wel degelijk ontplofte.

II.1.5. De verwerende partij herhaalt meermaals in de thans bestreden beslissing dat tijdens de eerste asielprocedure geen geloof werd gehecht aan de asielmotieven van verzoekende partij door de CGVS en vervolgens door de RvV. De verwerende partij meent dan ook dat zij zich ertoe kan beperken enkel de nieuw aangebrachte elementen of feiten te onderzoeken.

In beginsel is het RvV bij de behandeling van een meervoudige asielaanvraag gebonden door gezag van gewijsde, maar er kan sprake zijn van een uitzondering, zoals in de arresten van de Raad van State nr. 214704 van 19 juli 2011 en de RvV nr. 28796 van 16 juni 2009 aangegeven:

“wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen”.

Verder dient er rekening gehouden worden met alle elementen (ook van vorige asielprocedures) bij het behandelen van een meervoudige asielaanvraag (RvSt ibidem p.7):

“Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput; Bij een beoordeling van een latere asielaanvraag mag hij derhalve niet opnieuw uitspraak over de eerdere asielaanvraag doen. Dit neemt echter niet weg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met de elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan dus op geheel het administratief dossier steunen en bijvoorbeeld ook een vergelijking maken tussen verklaringen die in de opeenvolgende asielprocedures zijn afgelegd.

De verzoekende partij is bovendien van mening dat het begrip ‘nieuw element’ geen obstakel mag zijn bij de inschatting van een verdedigbare grief onder artikel 3 EVRM (of onder artikelen 48/3 en 48/4 VW voor zover dat “artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet.” CCE nr. 77 655 van 20 maart 2012);

Zoals het Grondwettelijk Hof heeft gesteld over artikel 39/76 VW:

“B.6.5. Hoewel de bewoordingen van het derde lid van artikel 39/76, § 1, van de wet van 15 december 1980, en met name het gebruik van het werkwoord « kan », het mogelijk lijken te maken dat de Raad beslist om geen rekening te houden met nieuwe gegevens, zelfs wanneer de drie cumulatieve voorwaarden zijn vervuld, moet die bepaling, teneinde in overeenstemming te zijn met de wil van de wetgever om aan de Raad een bevoegdheid met volle rechtsmacht ter zake toe te kennen, in die zin worden gelezen dat zij de Raad ertoe verplicht elk nieuw gegeven te onderzoeken dat de verzoeker voorlegt en dat van dien aard is dat het op zekere wijze het gegronde karakter van het beroep kan aantonen, en daarmee rekening te houden, op voorwaarde dat de verzoekende partij aannemelijk maakt dat zij dat nieuwe gegeven niet eerder in de procedure kon meedelen. “ GWH nr. 148/2008 van 30 oktober 2008.

Er dient daarnaast opgemerkt te worden dat het EHRM, bij het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM, geen tijdsgebonden voorwaarde oplegt bij het in aanmerking nemen van gegevens. In de volgende zaak velt het Hof een inhoudelijk oordeel over nieuwe stukken zonder rekening te houden met het feit dat deze laattijdig door de verzoeker naar voor gebracht werden, (zie bvb Hilal v UK Application no. 45276/99-6 March 2001.)

Volgens de verklaringen van verzoekende partij bij haar eerste, tweede en tevens uit haar derde asielaanvraag blijkt dat er wel degelijk ‘mogelijks’ een schending van artikel 3 EVRM kan plaatsvinden.

II.1.6. Er dient ook gezegd dat de verzoekende partij bij haar derde asielaanvraag wel degelijk nog ‘nieuwe elementen’ mag aanbrengen die haar verhaal bevestigen.

De verwerende partij is blijkbaar de mening toegedaan dat nieuwe gegevens in de zin van art. 51/8 Vreemdelingenwet alleen maar betrekking mogen hebben op feiten die zich hebben voorgedaan na het afsluiten van de eerste of tweede asielprocedure van de verzoekende partij en dus niet kunnen betrekking hebben op nieuwe bewijsstukken - dit zijn dus bewijsstukken die dateren na het afsluiten van de vorige asielprocedure van de verzoekende partij - die weliswaar betrekking hebben op feiten die reeds geëvalueerd en beoordeeld werden in het kader van de eerste asielprocedure van de verzoekende partij.

Het standpunt van de verwerende partij komt er in feite op neer dat een kandidaat asielzoeker, na het afgewezen zien van een asielverzoek, enkel nog asiel kan aanvragen in België indien in zijn of haar land van herkomst zich feiten voordeden nadat hij of zij dus zijn land van oorsprong reeds verlaten zou hebben.

Dit is uiteraard absurd.

Het is immers bijna onmogelijk in te denken dat er in het land van herkomst van gelijk welke afgewezen kandidaat asielzoeker, er zich na het vertrek van deze kandidaat asielzoeker, er zich nog feiten zouden voordoen die aanleiding zouden kunnen geven tot een erkenning van vluchteling in de zin van art. 48/3 Vreemdelingenwet, maar dat deze feiten volledig vreemd zouden zijn aan de asielmotieven die de kandidaat vluchteling inriep gedurende zijn vorige asielprocedure.

Dit kan en is niet de bedoeling geweest van de wetgever bij art. 51/8 Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij meent dan ook dat deze opvatting van de verwerende partij strijdt met art. 51/8 Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij is immers de mening toegedaan dat een nieuw bewijs, quod in casu, van een vroegere situatie tevens een nieuw gegeven uitmaakt in de zin van art. 51/8 Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij wenst in dit opzicht te verwijzen naar Arrest nr. 135.133 van de Raad van State dd. 21 september 2004.

In dit arrest is de volgende overweging te lezen die naadloos aansluit bij de opvatting van de verzoekende partij m.b.t. het art. 51/8 Vreemdelingenwet.

Considérant que l'élément nouveau au sens de l'article 51/8 précité, qui justifie un nouvel examen de la demande d'asile, peut avoir trait à des faits ou des situations qui se sont produits après la dernière phase de la procédure au cours de laquelle les demandeurs d'asile auraient pu les fournir, mais aussi consister en une preuve nouvelle d'une situation antérieure;

De verzoekende partij kan tevens verwijzen naar Arrest 97.954 van de Raad van State dd. 25 juli 2001.

Considérant qu'il ressort du dossier administratif et de la demande de suspension qu'à l'appui de sa seconde demande d'asile la requérante a invoqué deux éléments, à savoir une lettre datée du 30 juin 2001 émanant d'une de ses sœurs et adressée à une autre de ses sœurs ainsi qu'une communication téléphonique faisant état d'interrogatoires et de perquisitions au domicile de la sœur de la requérante; que s'il peut être admis que ne constituent pas des éléments nouveaux obligeant l'administration prendre en considération une nouvelle demande d'asile, des éléments de preuve que la requérante aurait pu produire l'appui de sa première demande, constitue cependant un élément nouveau la preuve nouvelle d'une situation antérieure; qu'en l'espèce la lettre du 30 juin 2001 peut constituer un élément nouveau au sens de l'article 51/8 de la loi du 15 décembre 1980; que l'exception ne peut être retenue ;

II.1.7. Verder stelt de verwerende partij in de thans bestreden beslissing dat verzoekende partij haar nieuwe elementen reeds naar voren kon gebracht hebben bij haar eerste asielaanvraag.

Dit is echter niet correct.

Verzoekende partij kon deze documenten pas verkrijgen na het afsluiten van de tweede asielprocedure.

Verzoekende partij kreeg deze via DHL.

Verzoekende partij heeft reeds in het verleden bekend gemaakt dat zij geen verwanten kon vinden in haar land van herkomst. Verzoekende partij heeft dan ook alles in het werk gesteld om de nieuwe bewijzen thans voor te kunnen leggen.

Door deze nieuwe documenten wordt wel degelijk de geloofwaardigheid van het asielrelaas van de verzoekende partij bevestigd en wordt daarenboven de ACTUELE/TOEKOMSTIGE vrees voor vervolging van verzoekende partij aangetoond.

Zoals hierboven reeds beschreven verwijst de verwerende partij in haar motivering naar de eerste negatieve asielbeslissing van verzoekende partij. Het is alsof de verzoekende partij reeds van tevoren geen tweede kans verdient en dat zij geen enkel nieuw element zou kunnen aanbrengen opdat de verwerende partij zou geloof hechten aan haar asielrelaas.

De manier waarop de verwerende partij alles in twijfel trekt is echter niet redelijk en doet bijna het vermoeden rijzen dat ze is ingegeven door vooringenomenheid. Het lijkt zelfs zo dat de verzoekende partij en haar asielverhaal niet kan bewijzen omdat de verwerende partij het sowieso toch niet gelooft.

II.1.8. De verwerende partij stelt het volgende in de thans bestreden beslissing:

"(...)Overwegende dat de bewijswaarde van kopieën gering is omdat ze niet toelaten de authenticiteit van de documenten op adequate wijze aan te tonen. Overwegende dat deze kopieën dan ook bezwaarlijk als een nieuw element kunnen worden beschouwd. Overwegende dat deze kopieën een gesolliciteerd karakter hebben. (...)"

Verwerende partij stelt dat een kopie een geringe bewijswaarde heeft. Deze stelling overschrijdt echter de bevoegdheid van de verwerende partij. Verwerende partij is immers enkel bevoegd om het nieuw karakter van een element te beoordelen, zij mag geen uitspraken doen over de waarde van dit nieuw element.

Ter zake kan verwezen worden naar een arrest 84 948 dd. 19 juli 2012 waarin het een identieke situatie betreft, namelijk een niet in overwegingname van een asielaanvraag waarbij betrokkene eveneens kopies naar voren werden gebracht. Het CCE oordeelde als volgt:

2.2.2. En l'occurrence, le Conseil constate qu'en énonçant que «[...] les lettres de témoignage et photos [produits à l'appui de la nouvelle demande d'asile] sont de nature privée, nature dont il découle qu'il ne peut en être apporté aucune preuve [...] que l'intéressé produit un scan d'une convocation sans apporter d'élément probant attestant que ce scan est conforme à l'original; la partie défenderesse ne s'est pas limitée à un examen du caractère nouveau des éléments produits par le requérant à l'appui de sa deuxième demande d'asile mais a apprécié leur portée par rapport aux craintes de persécution et au risque d'atteintes graves allégués, d'une manière qui outrepassé la compétence qui lui est conférée par l'article 51/8 de la loi du 15 décembre 1980, En effet, le pouvoir de la partie défenderesse dans ce cadre se limite à l'examen du caractère nouveau des éléments invoqués. L'examen de la fiabilité des documents déposés à l'appui d'une nouvelle demande d'asile excède dès lors l'appréciation du caractère nouveau, au sens de l'article 51/8 précité, des éléments produits, et participe de l'examen au

fond de ceux-ci (dans le même sens CCE, arrêt n°49 708 du 19 octobre 2010, confirmé par C.E., arrêt n°215.579 du 5 octobre 2011).

In casu heeft verwerende partij eveneens haar bevoegdheid overschreden door te stellen dat een kopie geen bewijswaarde zou hebben. Dit komt immers niet aan haar toe, maar wel aan het CGVS.

Verzoekende partij is dan ook van mening dat verwerende partij zich schuldig heeft gemaakt aan machtsoverschrijding.

II.1.9. Bijgevolg is er hier sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht, artikel 3 EVRM en schending van artikel 51/8 wat betreft het aanbrengen van nieuwe elementen die wel degelijk bewijzen dat de verzoekende partij gevaar loopt in haar regio.”

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.3. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet. Dit wetsartikel bepaalt het volgende:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van voornoemde wet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn: dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn: dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet.

Deze drie voorwaarden moeten cumulatief vervuld zijn.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat de vreemdeling effectief nieuwe gegevens aanbrengt in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat

de gemachtigde van de staatsecretaris zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.

- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze asielaanvraag niet zal onderwerpen aan een onderzoek ten gronde, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

3.4. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij zijn derde asielaanvraag de volgende vijf documenten neerlegde:

1) een badge van inschrijving van Iraakse ondernemers met nummer 14883 op naam van zijn oom op datum van 30 januari 2003 en geldig tot 29 januari 2006 + Nederlandse vertaling

2) een kopie van een verklaring op datum van 20 november 2012 bij de hoge raad van justitie van verzoeker en zijn neef dat diens auto werd opgeblazen op 16 oktober 2009 + Nederlandse vertaling

3) een kopie van dezelfde verklaring op datum van 20 november 2012 bij de politie van Al-Saedy van verzoeker en zijn neef dat diens auto werd opgeblazen op 16 oktober 2009 + Nederlandse vertaling

4) een kopie van dezelfde verklaring van 20 november 2012 bij de directie van de politie van Jalawmaa van verzoeker en zijn neef dat diens auto werd opgeblazen op 16 oktober 2009 + Nederlandse vertaling

5) een kopie van dezelfde verklaring van 20 november 2012 bij de rechtbank van beroep van verzoeker en zijn neef dat diens auto werd opgeblazen op 16 oktober 2009 + Nederlandse vertaling

Verzoeker legde tevens een enveloppe neer waarop de datum van 22 november 2012 vermeld stond.

3.5. Verzoeker verklaarde tijdens het gehoor op 17 januari 2013 naar aanleiding van zijn derde asielaanvraag het volgende:

“Wat wenst U met dit document te bewijzen?”

Dat ik samen met de zoon van mijn oom (mijn neef: M.(...)) met de Amerikanen gewerkt.

Wij bouwden voor het Iraakse leger.

- een kopie van een verklaring dd 20.11.2012 (aangifte) (bij de hoge raad van justitie) van betrokkene en zijn neef M.(....) dat diens auto werd opgeblazen op 16.10.2009 + vertaling naar het Nederlands, (ingehouden)

De vertaling is origineel maar de originele verklaring werd ingehouden door mijn advocaat hier in BE..

- een kopie van dezelfde verklaring dd 20.11.2012 (aangifte) (bij de politie van Al-Saedy) van betrokkene en zijn neef M.(...) dat diens auto werd opgeblazen op 16.10.2009 + vertaling naar het Nederlands, (ingehouden)

De vertaling is origineel maar de originele verklaring werd ingehouden door mijn advocaat hier in BE..

- een kopie van dezelfde verklaring dd 20.11.2012 (aangifte) (deze keer bij directie van de politie van Jalawlaa) van betrokkene en zijn neef M.(...) dat diens auto werd opgeblazen op 16.10.2009 + vertaling naar het Nederlands, (ingehouden)

De vertaling is origineel maar de originele verklaring werd ingehouden door mijn advocaat hier in BE..

- een kopie van dezelfde verklaring dd 20.11.2012 (aangifte) (deze keer bij de rechtbank van beroep) van betrokkene en zijn neef M.(...) dat diens auto werd opgeblazen op 16.10.2009 + vertaling naar het Nederlands, (ingehouden)

De vertaling is origineel maar de originele verklaring werd ingehouden door mijn advocaat hier in BE..

opmerking: het gaat telkens over dezelfde verklaring van hetzelfde incident maar bij verschillende instanties.

Wenst U verder nog iets toe te voegen?

Op 22.11.2012 heeft mijn neef (vaders kant) B.(...) F.(...) M.(...) mij deze documenten toegestuurd en een dag later werd hij vermoord.

Door wie werd hij vermoord?

Door Al Qaida

Ik kan nog steeds niet terug naar Irak mijn leven is er in gevaar.

3 dagen voor mijn verhoor op het CGVS (op 20.05.2010) kreeg ik telefoon van mijn familie. Ze vertelden mij dat een groep terroristen was langsgeweest bij mijn familie. Ze waren gekleed als militair (nationale garde) .

Ze bedreigden mijn familie en ze zeiden dat ik hun namen nooit meer mocht vernoemen noch in Irak. Ik had hun namen vernoemd bij de politie in Irak na de explosie van de wagen van mijn neef.

Heeft U dit nog nooit eerder verteld?

Neen, dit is een nieuw element.

Waarom heeft U dat nooit eerder verteld? U was hiervan al op de hoogte voor uw verhoor op het CGVS.

Ik was bang om dat hier te vertellen. Ik was bang voor mijn familie.”

3.6. In de bestreden beslissing die in hoofde van verzoeker werd genomen, werd over de neergelegde documenten het volgende gesteld: *“Overwegende dat betrokkene ter staving van deze vluchtmotieven een ondernemersbadge op naam van zijn oom voorlegt, uitgereikt op 30.01.2003 en geldig tot 29.01.2006, alsook een Nederlandse vertaling hiervan. Overwegende dat betrokkene dit document reeds naar voor had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat betrokkene een kopie van een verklaring op datum van 20.11.2012 bij de hoge raad voor justitie voorlegt i.v.m. het opblazen van de auto van zijn neef op 16.10.2009. Overwegende dat betrokkene tevens een kopie van dezelfde verklaring bij de politie van Al-Saedy, een kopie van dezelfde verklaring bij de politie van Jalawlaa en een kopie van dezelfde verklaring bij de rechtbank van beroep voorlegt. Overwegende dat betrokkene ook Nederlandse vertalingen van deze vier verklaringen voorlegt. Overwegende dat de bewijswaarde van kopieën gering is omdat ze niet toelaten de authenticiteit van de documenten op adequate wijze aan te tonen. Overwegende dat deze kopieën dan ook bezwaarlijk als een nieuw element kunnen worden beschouwd. Overwegende dat deze kopieën een gesolliciteerd karakter hebben. Overwegende dat betrokkene een envelop van DHL voorlegt waarin hij bovenstaande documenten zou hebben ontvangen. Overwegende dat deze envelop enkel bewijst dat er een verzending naar betrokkene gebeurde, zonder aanduiding van wat er verzonden zou zijn. Overwegende dat betrokkene beweert dat op 23.11.2012 zijn neef werd vermoord. Overwegende dat betrokkene geen enkel begin van bewijs voorlegt om deze bewering te staven. Overwegende dat betrokkene beweert dat in mei 2010 een groep terroristen bij zijn familie is langsgekomen. Overwegende dat betrokkene ook deze bewering niet kan staven met een begin van bewijs. Overwegende dat betrokkene hiervan reeds melding kon maken bij zijn vorige asielaanvragen. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.”*

3.7. De Raad wijst erop dat nergens in de bestreden beslissing wordt gesteld dat er zowel door de commissaris-generaal als door de Raad geen geloof werd gehecht aan verzoekers asielmotieven. Verzoeker beweert nochtans dat de verwerende partij dat in de bestreden beslissing meermaals herhaalt. In de beslissing is enkel te lezen dat verzoeker zich wederom baseert op dezelfde vluchtmotieven en dat hij een negatieve beslissing kreeg: *“Overwegende dat betrokkene zich opnieuw baseert op zijn initiële vluchtmotieven die nog steeds actueel zouden zijn. Overwegende dat betrokkene eerste asielaanvraag van het CGVS een negatieve beslissing kreeg.”* Ook de bewering van verzoeker dat de verwerende partij vooringenomen is en hem geen kans geeft om nieuwe elementen aan te brengen, blijkt als dusdanig niet uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier. Er dient immers te worden vastgesteld dat alle door verzoeker in het kader van zijn derde asielaanvraag aangebrachte elementen één voor één in overweging worden genomen en besproken.

3.8. Waar verzoeker vervolgens theoretisch uitweidt over bewijselementen bij een meervoudige asiel-aanvraag en hij hierbij verwijst naar arrest nr. 214.704 van de Raad van State van 19 juli 2011, de arresten nr. 28 796 van 16 juni 2009 en nr. 77 655 van 20 maart 2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en arrest nr. 148/2008 van het Grondwettelijk Hof van 30 oktober 2008, merkt de Raad op dat verzoeker niet dienstig kan verwijzen naar bovenstaande rechtspraak. In de door verzoeker geciteerde arresten wordt immers het begrip *“nieuwe gegevens”* besproken uit artikel 39/76, §1 van de vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op de bevoegdheid van de Raad in volle rechtsmacht en dat niet kan worden gelijkgesteld met ditzelfde begrip uit artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

3.9. Naar aanleiding van de stelling van verzoeker dat hij bij zijn derde asielaanvraag wel degelijk nog nieuwe elementen mag aanbrengen die zijn verhaal bevestigen en zijn betoog over de invulling van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat hij uit het oog lijkt te verliezen dat artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, zoals hierboven geciteerd, duidelijk bepaalt dat de *“nieuwe gegevens”* die in het kader van een herhaalde asielaanvraag worden aangebracht, betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr.143.020, RvS 13 april 2005, nr. 143.021). Indien verzoeker stukken overlegt die dateren van voor de laatste fase van de vorige procedure, is het aan hem om aan te tonen dat hij deze stukken onmogelijk eerder kon voorleggen, waardoor ze wel degelijk als *“nieuw gegeven”* kunnen worden beschouwd. Waar verzoeker meent dat het absurd is dat enkel nieuwe vervolgingsfeiten in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking zouden kunnen worden genomen, kan hij niet worden bijgetreden. Ook een nieuw bewijsstuk van feiten die zouden dateren van voor de laatste fase in de vorige procedure, kan immers in

aanmerking worden genomen, op voorwaarde dat verzoeker het nieuwe karakter van dit gegeven aantoonst en aannemelijk maakt dat het om een ernstige aanwijzing gaat van vervolging of van ernstige schade in asielrechtelijke zin, zoals trouwens wordt bevestigd in de door verzoeker geciteerde Franstalige arresten van de Raad van State.

3.10. Waar verzoeker meent dat verwerende partij in de bestreden beslissing stelt dat hij zijn nieuwe elementen reeds naar voren kon hebben gebracht bij zijn eerste asielaanvraag, merkt de Raad op dat zulks enkel gesteld wordt naar aanleiding van het eerste stuk dat door verzoeker werd neergelegd, met name de werkbadge. Zoals hierboven reeds vermeld in punt 3.9., komt het aan verzoeker toe om het bewijs te leveren dat het niet mogelijk was om het voorgelegde stuk eerder over te maken. Door zijn loutere affirmaties dat hij de documenten pas kon verkrijgen na het afsluiten van de tweede asiel-procedure, dat hij deze kreeg via DHL, dat hij geen verwanten kon vinden in zijn land van herkomst en alles in het werk heeft gesteld om de nieuwe bewijzen voor te leggen, slaagt verzoeker er geenszins in aannemelijk te maken dat hij dit stuk niet eerder kon neerleggen.

3.11. Voor zover verzoeker stelt dat door deze nieuwe documenten wel degelijk de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag wordt bevestigd en dat deze daarenboven de actuele/toekomstige vrees voor vervolging aantonen, gaat hij voorbij aan het feit dat de bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris in het raam van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet beperkt is tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet, waarbij dus geenszins uitspraak wordt gedaan over de gegrondheid van zijn vrees voor vervolging.

3.12. De Raad wijst erop dat artikel 51/8 van de vreemdelingenwet weliswaar niet toelaat om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch niet uitsluit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaalde asielaanvraag in overweging te nemen indien er “*ernstige aanwijzingen*” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een “*ernstige aanwijzing*” inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het *prima facie* beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de vreemdelingenwet ingevoegde (oud) artikel 50, derde en vierde lid (huidig artikel 51/8), met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van de verwerende partij begrensd tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld.

3.13. De Raad merkt op dat verzoeker de vaststelling niet betwist dat de neergelegde documenten kopieën zijn. Verzoeker toont in elk geval niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris zijn bevoegdheid zou hebben overschreden of artikel 51/8 van de vreemdelingenwet zou hebben miskend door na te gaan of de neergelegde stukken als “*ernstige aanwijzingen*” kunnen worden beschouwd en dus de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* te beoordelen. In de bestreden beslissing wordt gesteld “*dat de bewijswaarde van kopieën gering is omdat ze niet toelaten de authenticiteit van de documenten op adequate wijze aan te tonen*” en “*dat deze kopieën een gesolliciteerd karakter hebben*”. Het is geenszins kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris de kopieën niet als een “*ernstige aanwijzing*” beschouwde en tot het besluit kwam “*dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980*”. Naar aanleiding van het Franstalig arrest van 19 juli 2012 dat verzoeker citeert, merkt de Raad op dat jurisdictionele beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben en dat verzoeker niet aantoonst dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot het door hem geciteerde arrest gelijkaardig zijn aan deze in voorliggende zaak.

3.14. Tegen de bevelscomponent van de bestreden beslissing voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker verwijst hierbij in zijn verzoekschrift naar rechtspraak van het

Europees Hof voor de rechten van de mens (hierna: het EHRM) en stelt dat *“het EHRM, bij het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM, geen tijdsgebonden voorwaarde oplegt bij het in aanmerking nemen van gegevens. In de volgende zaak velt het Hof een inhoudelijk oordeel over nieuwe stukken zonder rekening te houden met het feit dat deze laattijdig door de verzoeker naar voor gebracht werden, (zie bvb Hilal v UK Application no. 45276/99-6 March 2001).”*

3.15. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

3.16. Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66). 3.16. De bescherming die een vreemdeling kan ontleen aan het verbod op foltering en onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing uit artikel 3 van het EVRM zal slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Waar verzoeker stelt dat de nieuwe documenten ontegensprekelijk bewijzen dat de auto wel degelijk ontplofte en dat uit zijn derde asielaanvraag blijkt dat er wel degelijk *“mogelijks”* een schending van artikel 3 van het EVRM kan plaatsvinden, is dit geenszins afdoende om te kunnen afleiden dat verzoeker persoonlijk in Irak in een dergelijke penibele toestand zou terechtkomen dat hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

3.17. Ten overvloede stipt de Raad aan dat het bevel dat werd afgeleverd op grond van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen niet kan worden gelijkgesteld met een gedwongen verwijdering van verzoeker naar zijn land van herkomst. Het bevel om het grondgebied te verlaten houdt enkel de verplichting in het (Belgisch) grondgebied te verlaten, maar verplicht verzoeker geenszins om terug te keren naar Irak.

3.18. Er werd geen schending van artikel 3 van het EVRM noch van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk te werk is gegaan of zich schuldig heeft gemaakt aan machtsoverschrijding. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het enige middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng juli tweeduizend dertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN